

ПЕПЕЛЯШКО

Пиерет Фльосио

Из сборника с приказки “Метаморфозите на кралицата”. Изд. “Галимар”, 1984. Превод от френски: Малина Христова

Пиерет Фльосио е авторка на романите: “ История на прилепа” (1985), към който Хулио Кортасар пише предговор; “ История на картината” (1977), отличен с литературната награда “Мари Клер Фам”; и на сборниците с разкази “История на пропастта и далекогледа” (1976) и “Метаморфозите на кралицата” (1984), отличен със специалната стипендия на Академията “Гонкур” за разказ през 1985 година. В предговора към този сборник Пиерет Фльосио описва спонтанно възникналото у нея желание да преразкаже, сътворявайки ги наново, най-изтъкнатите образци на приказката под влияние на книгата на Бруно Бетелхайм “Вълшебство в действие”.

Имало едно време една вдовица, която се омъжила втори път за най-лекомисления и най-високомерния благородник, който някога са виждали. Той имал **двама сина, лекомислени като него, непостоянни в учението, които мечтаели само за дантелени нагръдници, изискани гощавки и мимолетни женски завоевания. Вдовицата също имала син, когото нежно обичала, но той бил спокоен и разумен младеж**, така че доведените му братя веднега го намразили.

- Братко, какво ще кажете за новата ми риза? – го попитал веднъж първият брат. – Донесоха ми я от Америка.

Младежът погледнал ризата и за да не обиди братя си, му рекъл:

- Изглежда ми доста хубава.

- Само това ли?

Притеснен, младежът си помислил какво ли още качество на ризата може да изтъкне, та така тя да се хареса на брат му.

- Ами – казал най-сетне той, – тя е ушита от по-здрав плат и изглежда по-удобна от вашите ризи с дантелени нагръдници; ще изтрае и на по-дълго носене, и на полска работа.

При тези думи двамата братя прихнали да се смеят.

- И вие ги приказвате едни... – казал вторият брат. – Хич не ни е грижа дали е здрава и удобна. Пък и работата на полето засяга само вас. Как ли не – да цапаме с тор хубавите си дрехи из калните ниви, където на вас толкова ви харесва!

На младежа му се искало да отговори, че и на него, както на тях, съвсем не му харесва да гази калта по нивите, но поради техния мързел и нехайство е принуден всеки ден да бъде далеч от топлината на дома си. Но той бил разумен и не искал да отправя никакъв укор към майка си, чиято втора женитба, далеч по-неудачна от първата във всяко отношение, била за нея истинска мъка, въпреки че криела това.

- Вие пък какво толкова им харесват на тези ризи? – запитал уж добродушно той, не защото бил лош по душа, а защото притежавал чувство за хумор и остроумие, които неговите братя, оглупели от самовлюбеността си и от панделките си, въобще не подозирали.

- Ами това, че идват от Америка – отговорили те високомерно, – пък и не се задържат по модерните бутици – веднага ги разграбват! Нима наистина сте такъв глупак, братко, та нищо не разбирате от тези неща?

Един ден в страната настъпил страшен глад, който споходил както колибите, така и дворците. Яденето и пиенето станали съвсем оскъдни, добитъкът измрял, след него и селяните, а както е известно, без селяни няма храна дори и за сребърните подноси. Всичко било продадено. Сбогом, дантели, панделки и американски ризи. Бащата и двамата му сина се принудили да носят най-обикновени дрехи, станали раздразнителни и понеже гладът продължавал, понякога ставали наистина лоши. Защото в живота е така – истинската същност на човека се разкрива едва в нещастията. Тъй че и тези тримата елегантни и надменни благородници, изпитали минимални лишения, за кратко време се превърнали в необуздани грубияни, изпълнени със злоба и завист, които сеели наоколо си повече дрязги и врява от шепи жаби, пуснати под полите на придворните дами.

Но синът на вдовицата не се променил. Облеклото му, бедно и преди, поради алчността на братята му си останало същото. Но той страдал по друга причина, защото сърцето му било добро, а духът му имал широта. Той виждал, че майка му, поради лошото отношение на раздражителния и съпруг, линеела все повече и повече, затова с цялата си сила и разум се стремил да облекчи мъката на една жена, твърде горда, за да се оплаква. Той се натоварил с още повече работа само и само вторият му баща да не бъде така намръщен и озлобен. Още от ранни зори той ставал, почиствал огнището, премитал пода и запалвал огъня. След това излизал навън в ледената утрин и отивал далеч в гората да постави капани и примки, след което обикалял блатата да хване нещо на въдицата си. После бързо се завръщал с бедния си улов, за да може към пладне, когато баща му и двамата му братя благоволили да се събудят, да намерят масата сложена и да не обсипват с груби упреци своята втора майка и втора жена. Той им помагал да станат от леглата, изслушвал търпеливо техните оплаквания от хапещия студ и слабия огън; после им донасял наметките от лисици и пантофите от кожа на плъх, направени от него. Дори едно “благодаря” не чувал от устата на тези безсърдечни благородници. Те оплаквали продадените ризи, дантели, панделки.

- Нима можем да се появим в двореца с тези си дрипи? – казвали те.
- Но вън е зима, студено е – отвърщал младежът. – С дантелените си ризи отдавна бихте умрели.
- Я млъкнете! – казал вторият му баща. – Какво разбирате вие от тези възвишени неща? Селянин като вас не може да притежава чувствителността на един благородник.

Майката страдала много от тези думи, защото била долна лъжа, тъй като тя по призход стояла много по-горе от втория си мъж. Но щом понечвала да каже нещо, синът и с един жест я принуждавал да млъчи. Времената били такива, че една жена, дори от висок произход, не можела безнаказано да противоречи на своя съпруг. Младежът виждал всичко това и се стараел да щади, доколкото е възможно, своята майка при тези обстоятелства, до които я било довело едно колкото и жестоко, толкова и достойно за съжаление заслепение.

Гладът свършил, върнали се предишните охолни времена. Двамата братя, които през цялото това време се валили в леглата или се навъртали около огнището, като се оплаквали и кашляли, сега, в настъпилите добри времена, били почти без сили. Прасците им били измършавели, ръцете – отслабнали, лицата – жълти и на всичко отгоре, за тяхна зла участ, били покрити и с отвратителни гнойни пъпки, които един дворцов лекар, доведен тук за кесия жълтици, нарекъл “акне” – дума варварска и непозната, която много ги уплашила. Лекарят им препоръчал всеки ден да правят компреси с говежди лайна – лекарство, от което те станали още по-противни, защото гнойните пъпки се покрили с кора, по-отблъскваща и от самите тях. Братята издавали такова отвратително зловоние, че всеки ги заобикалял.

Младежът, който по време на глада всеки ден ставал рано и отивал в гората, дори в най-големия студ, се бил закалил и тялом, и духом. Крайниците му били добре оформени и гъвкави, бузите му – розови, а кожата на врата, ръцете и навсякъде, където се показвала изпод окъсаните му дрехи, била загоряла от слънцето. Очите му, с приятен лешников цвят, били станали още по-блестящи; от цялото му същество лъхало здраве, сила, младост, плам.

Братята му забелязали всичко това и много се озлобили. Те решили занаят той да стои в къщи, а те да работят на полето. Но още веднага единият си счупил глезена, окуцал за цял живот и станал по-кисел и от преди; другият брат паднал в блатото и хванал пневмония, от която му останали хлътнали гърди и упорита кашлица за цял живот. Но те се утешавали, като си казвали, че и брат им в скоро време ще стане хилав, така че няма да обижда очите им със своята натрапчива хубост.

Но младежът бил колкото здрав, толкова и умен. Като видял, че е вързан за огнището, той решил да използва това принудително бездействие, за да се занимае с нечетливите ръкописи, с разкази за пътешествия, с математическите книги, с учебници по право, с философските трактати, наследени от покойния му баща, които неговата майка, колкото предвидлива, толкова и добра, успяла да запази в своите ракли далеч от зли посегателства. И въпреки че настроението на нейния втори съпруг и на заварените и синове, както и насоката, в която тръгнал бракът и; не и позволили да ги извади на бял свят, като в предишния си дом, а още по-малко – да ги чете и изучава, тя не пропускала случай да напомни на своя син за тези съкровища, да му изрежда заглавията и дори тайно да му чете някои предпочитани от нея страници. Тя така добре се справила с всичко това, че когато смъртта я отнесла, нейният син вече притежавал знания, много по-обширни и разнообразни от знанията на младите господа, чиято единствена грижа била да бъдат приети от обществото, а не да го изучават.

Случило се така, че след споменатите събития кралицата на тази страна решила да даде бал в чест на дъщеря си, принцесата, която вече трябвало да бъде представена на обществото, тъй като била на възраст за женитба.

Двамата братя били поканени в двореца. Те преливали от радост и започнали да се чудят какво да облекат за бала. Затова наредили на Пепеляшко да ги откара в града, за да си купят най-хубавото, каквото се предлагало за благородници от техния ранг и амбиции. Там те отишли и на концерт, и на театър, както и на някои други места, ползващи се с лоша слава, където, както се говорело, някакви нови трупи представяли небивали неща, които и ужасявали, но и очаровали двора. Братята се разходили и по булевардите, влизали и в кръчми, купували си вестници и в течение на една седмица здравата се потрудили; главите им, така натъпкани с последните клюки, вече щели да се пръснат. И докато Пепеляшко им слагал компреси с лед, за да облекчи мигрената им, те се подкокоросвали един друг за предстоящия бал.

- Един лек физически недъг лесно може да бъде компенсиран с остроумие – рекъл братът, който куцал.
- Не се безпокойте, братко, хапливите стрели на вашата духовитост ще избодат очите на всеки, който се осмели да сведе поглед към крака ви. Аз, с тази кашлица, която ме кара да гълтам думите си и ме състарява, съм много по-зле от вас.
- Съвсем не, братко. Кашлицата ви е големият ви коз. Когато говори, човек може да каже и каквото не трябва. При вас обаче няма да има грешка. Вие ще си мълчите и само от време на време някакъв звук, идващ от гърлото ви, многозначително ще подчертава тази или онази дума от разговора. Понеже никой няма да знае, че имате кашлица, и тъй като всеки царедворец крие по някоя извършена подлост, то всеки от тях тайно ще си мисли, че е разкрит. Всички ще ви смятат за всемогъщ, братко! Наистина ви завиждам за кашлицата!
- А принцесата?
- Не се и съмнявам, че ще избере вас.
- Аз пък съм сигурен, че вие ще сте този, когото тя заслужено ще вземе за съпруг.

Така си говорели двамата братя, като тайно се ревнували и търсели начин да си навредят.

Най-сетне очакваният ден настъпил и Пепеляшко ги завел на бала. Той застанал встрани от парадния вход, увит в шаечната си връхна дреха, и погледнал към двореца.

- Пепеляшко – рекли братята, -- да не би и на теб да ти се иска да отидеш с нас на бала?
- Сигурно ми се подигравате, мили братя, това не е работа за мен.
- Прав си, май всички ще те вземат на присмех.
- Сигурно ще настъпваш шлейфовете на дамите.
- Или ще разказваш на ушенцата им за твоите зайци и за зайчарника.
- Или за дракулките в ръкописите ти.
- Разбира се, че дамите в двореца ще побягнат от мен по-бързо и от зайците ми – казал Пепеляшко, – а на мен ще ми е съвестно, че съм изцапал лицата им с праха от книгите ми и с пепелта от дрехите ми.
- Хайде, няма нищо – рекли братята по-приятливо поради радостта от предстоящия бал, – ние ще ти разкажем всичко – какво сме видели и преживели. Ти само гледай да не би да заспиш, защото ще бъдем твърде уморени, за да се събличаме сами.

Пепеляшко оставил впряга на братята си на един лакей и се върнал по калния път, като пресрещал каляските, запътили се от всички крайща на страната към двореца.

Като се върнал, той седнал, както обикновено, до огнището с книга. Но не намерил утеха в нея. Всеки ред, подчертаван толкова пъти, дори анотиран в полето, не можел да направи нищо друго, освен да го върне в самотната му мисъл. Той въздишал, отварял и затварял книгата, а пепелта летяла наоколо и се сипела върху неговото хубаво, мъжествено лице.

Тогава камъкът на огнището, който бил фея, му рекъл:

- Защо въздишаш, Пепеляшко?
- Стоновете на вятъра натъжават сърцето ми.
- Пепеляшко, няма вятър, не помръдва нито лист. Защо въздишаш?
- Кръвта на убитите от мен животни аленее в паметта ми.
- Пепеляшко, паметта пази единствено спомена за полъха на вятъра по бузите ти и шума на тревата под стъпките ти в ранни зори, и още замъгленото огледало на блатата. Каква е твоята мъка?
- Скръбта по любимата ми майка стене наоколо.
- Скръбта по любимата ти майка не би могла да те отвлече от книгите, които и двамата толкова обичахте. Ти лъжеш, Пепеляшко!

Пепеляшко станал изведнъж и захвърлил книгата към камъка на огнището. После, засрамен от стореното, заплакал.

- Хайде, стига – промълвил камъкът изпод жеравата – ще почакаме, ще видим.
- Този камък бил вълшебен, в съюз с боговете на времето; той бил носен вече от вълните на бъдещето и по тайни пътища, непознати на хората, бил присъствувал на толкова семинари по психоанализа, колкото човек не може да си представи. Камъкът не казал нито дума повече и зачакал да настъпи часа му.
- Ами братята ми... подхванал Пепеляшко с разтреперан глас.
- Да?
- Така добре изглеждат в хубавите си дрехи.
- Да?

Пепеляшко отново замълчал. После продължил.

- Те никак не ме обичат.
- А ти обичаш ли ги? – рекъл камъкът.
- Те са слаби и без капка разум.
- Но имат хубави дрехи и отидоха на бала на принцесата – казал камъкът сякаш между другото. И се засмял вътрешно, защото усетил здрав ритник.
- Защо риташ?
- Не ритам – рекъл Пепеляшко.
- Я погледни тук! – казал камъкът.
- Пепеляшко се навел и погледнал крака си. Видял, че е ожулен от удара и че капка кръв е паднала върху камъка. Сърцето му не издържало повече.
- Мразя братята си – казал той изведнъж, сякаш в транс.
- Това е естествено – казал камъкът – и какво още?
- Искам и аз да отида на бала – отвърнал Пепеляшко с непривичен за него, сякаш скован глас.
- Естествено – казал камъкът, -- и още какво?
- Искам да видя принцесата.
- Естествено – казал камъкът.
- И да я измъкна от братята ми.
- А! – казал камъкът.
- Да запретна полата и и да я обладая пред целия двор.

В този миг една главня запращяла, огънят лумнал и Пепеляшко се събудил.

- Хайде, ела на себе си – рекъл камъкът – и бързо ми намери нещо, от което да направим дрехи, лакеи, каляска и коне.

Но тъй като тази част от приказката е добре позната на всички, няма да се спирам на нея. Трябва само да уточня, че тъй като наблизко нямало нито мишки, нито плъхове, нито тиква, нито гущери, а само един конец от американската риза на братята, парче ръждясало желязо и малко олио от лампата, камъкът бил затруднен и малко объркан в своите манипулации; без да иска, той направил чудесно каубойско облекло с кожен колан, широкопола шапка, джинси и ботуши; парчето желязо и капката олио тутакси се превърнали в блестящ “Кадилак”, целият в хром и с пълен резервоар. Загубени били няколко минути, колкото да разберат как се движи машината, и Пепеляшко с ревящ мотор потеглил по същия път, по който неотдавна се връщал, целият изпръскан от каляските.

Малко след това едно камъче леко чукнало предното стъкло.

- Какво има? – рекъл той, като свалил стъклото си, с коси, развети от вятъра, и очи, опиянени от скоростта.
- Забравих да ти кажа – рекло камъчето – да не оставаш на бала след полунощ.
- Бъди спокойно – весело извикал Пепеляшко.
- Малко по-нататък камъчето пак ударило по стъклото.
- Какво има пак? – попитал Пепеляшко, смъквайки стъклото.
- Дръж! – извикало камъчето и му подхвърлило малка черна кутийка, която Пепеляшко уловил във въздуха и машинално пхнал в колана си.

Кадилакът минал с гръм и трясък пред вцепенените лакеи и се спрял пред парадното стълбище. Пепеляшко слязъл, тракайки с шпори, и влязъл в залата, където били събрани всички гости. Костюмът му, дошъл от бъдещето, стоял като излят на чудесната му фигура. Настъпила тишина,

присъстващите спрели да танцуват, цигулките замрели – с такова внимание всички се вглеждали в напетия чужденец. Дамите се изчервили и едва не припаднали, господата зашушукали и според хорските приказки дори се втурнали в покоите си да свалят от себе си панделките, дантелите, перуките, които им придавали много глупав вид в сравнение с току-що пристигналия благородник.

В същото време Пепеляшко се питал коя ли е принцесата измежду всички момичета, колкото прекрасни, толкова и неразличими една от друга. Най-сетне забелязал братята си, приведени над една руса и източена мацка, която ги слушала отегчено.

- Сигурно това е принцесата – си рекъл Пепеляшко.

Той минал пред нея, отправяйки и само един небрежен поклон, след което се отдалечил и се облегал на рамката на един прозорец. Там той започнал да се вглежда в кокетно минаващите покрай него дами, без обаче да покани някоя от тях на танц.

Принцесата, която била суетна и високомерна, не издържала на пренебрежителното му държание и като се приближила до прозореца, където стоял Пепеляшко, му рекла:

- Не танцувате ли, хубави чужденецо?
- Още не съм намерил тази, която търся – отвърнал Пепеляшко.
- И коя търсите – попитала принцесата, доста засегната.
- Принцеса Барби – отговорил Пепеляшко. – Казват, че била много красива и така различна от девойките от свитата си, както денят от нощта. Тук обаче виждам най-обикновени мацки, макар и много издокарани.

Принцесата побесняла. Обхванало я непреодолимото желание да смае нахалния чужденец, дори ако трябва да наложи на огън и меч целия си двор.

- Аз съм принцесата – казала тя – и един мой знак е достатъчен, за да се хвърлят всички благородници, присъстващи тук, долу в реката.

А реката течала долу ниско, в дълбок ров. Водата се чернеела и само тук-там проблясвали остриетата на пики, подобно накръвожадните риби пирани.

- Достатъчно ще бъде да се хвърлят само двама – рекъл Пепеляшко – и ще призная, че сте най-красивата принцеса в това кралство.

Принцесата, пламнала от гняв, забелязала двамата братя, които часове наред и додядвали със своите излияния и предвземки. При нейния жест те се приближили незабавно.

- Бихте ли се хвърлили в реката от любов към мен?
- Разбира се – отвърнали двамата братя, обхванати от луда радост; тъй като си помислили, че принцесата иска само да ги изпита, преди да се ожени за някой от тях.
- В такъв случай заповядвам ви да скочите долу! – казала тя и отворила широко прозореца.

Първият брат се навел и се отдръпнал.

- Струва ми се, принцесо, че ако падна долу върху копията, това няма да се отрази добре на глезена ми; защото, ако една малка асиметрия в походката понякога крие известна грациозност, то за бъдещия ви съпруг би било непростимо да куца като най-прост войник. Целият двор би бил възмутен. Но вие, братко, имате здрави крака и сигурно ще пожелаете да се хвърлите!

Вторият брат не отговорил нищо, защото бил обхванат от силна кашлица, която дошла точно навреме. Между отделните пристъпи той с жестове обяснявал, че му е забранено да се къпе в студена вода и че един бъдещ крал не може да рискува да има пресипнал глас в деня на сватбата си. Но че ако принцесата нареди да затоплят реката, той незабавно ще се хвърли. Но не от високия прозорец, защото не ги обичал, а от стъпалата.

- Вашите благородници явно много ви обичат – рекъл Пепеляшко, -- а сега нека потанцуваме.

Той поканил принцесата, която кипяла от гняв, а след това и останалите дами. Това продължило така до момента, в който едно тихо звънене откъм колана му го подсетило за заръката на феята. Наближавало полунощ. Пепеляшко хукнал.

Слисаните дами заслизали надолу по стълбите, като се спъвали в шлейфовете си и падали една върху друга сред хаос от поли, фусти, жартиери и розови и не така розови задници.

- Не сте ли срещали един хубав принц, облечен великолепно? – питали дамите, които вече били слезли долу, лакея на портала.
- Не. Видях само някакъв селянин, облечен в дрипи; в едната си ръка държеше парче ръждясало желязо, а в другата – няколко капки олио и ги разглеждаше с много глупав вид – отвърнал лакеят.

Когато братята се върнали в къщи, заварили Пепеляшко да се прозява край огъня. Докато той ги събличал, те му разказвали за прекрасния принц, който дошъл на бала и по който започнали да припадат всички придворни дами.

На другия ден братята отново отишли в двореца, защото празникът продължавал. Пепеляшко пак ги придружил и се върнал, но както и предишния ден, отново започнал да въздиша и листата на книгата един след друг се премятали пред очите му като криле на прилеп.

- Какво има пак, Пепеляшко? – запитал камъкът на огнището.
- Сърцето ми не е удовлетворено – отвърнал Пепеляшко.
- Но ти беше на бала.
- Но сърцето ми не е удовлетворено.
- Сърцето ли?

Камъкът усетил нов ритник.

- Всъщност тялото ми не е удовлетворено – казал Пепеляшко и започнал да говори без заобикалки. – Не можах да обладая нито принцесата, нито някоя от придворните и дами.
- Тогава какво чакаш? – казал камъкът. – Донеси ми пак конец, парче желязо и капка олио.

Този път всичко станало много по-бързо. Нека и ние побързаме и да видим как Пепеляшко пристига на бала, как обикаля групата развалнувани жени, затаили дъх, после как небрежно отива до своя “Кадилак”, как запалва цигара, изтяга се на задната седалка и чака да види какво ще стане.

Станало това, което трябвало да стане. Една след друга дамите идвали, надничали през стъклото, превземайки се, после ставали по-смели, отваряли вратата и се изтягали на задната седалка. Оставям на вас да се сетите какво при тези обстоятелства може да извърши един здрав, изпълнен с енергия принц; той извършил чудеса. Но всяко чудо има край. И когато най-сетне горделивата принцеса, последна от всички, решила и тя да слезне до кадилака, който мрачно проблясвал на лунната светлина, Пепеляшко вече бил навън, стоял разкراчен, с килната шапка, вдигал си ципа на панталона и си затягал колана.

- Много късно, госпожо – казал той и понеже приближавало полунощ, скочил на волана, моторът изръмжал и колата поела със силна пукотевица. Принцесата, която никога досега не била чувала подобен силен звук нито от конете си, нито от кочияшите, дори и най-червендалестити, нито от краля, своя баща, който при това имал доста голямо шкембе – подобен гърмящ звук, придружен от вятър, приела станалото като най-обидно презрение по нейн адрес и припаднала. Двамата братя, които били там, я привиднали.
- Глупаци с глупаци – им казала тя, – я веднага да ме оправите!
- Сега, тук ли, госпожо, върху тези камъни? Ами че без панталони ще си одраскам коленете! – казал първият.
- Как така, госпожо, при тази роса и влага гърдите ми ще изстинат!
- Че кой ви кара да се събувате и събличате? Достатъчно ще бъде да разкопчеш панталона си отпред – рекла принцесата.

Двамата братя си помислили, че веднъж на трона ще могат да правят само това, което им харесва, и ще възлагат подобни задължения на някой дискретен, по-надарен лакей, така че решили да се подложат на това унижение.

- Смелост, братко – рекъл единият, – помислете си за прелестите на короната.
- Смелост, братко – рекъл другият, – помислете си за радостите от трона.

Те се приближили до принцесата, единият отпред, другият отзад, и се опитали да приложат това, което били научили от прислужниците.

- Ха сега да видим дали думите ви отговарят на действията – рекла принцесата. – Бързо свършете работата и да не съм чула да се говори в двореца, че от дамите идинствено принцесата не била задоволена.

Но двамата братя се страхували за натруфените си дрехи. На първият му пречело това, че бил изправен, на втория – полъхът на въздуха, така че нито единият, нито другият успели да отговорят на желанието на принцесата.

В това време дамите, които били слезли до портала, започнали да се връщат на групички. Лакеите им казали, че били видели само един беден селянин, който носел някакви боклуци.

Пепеляшко, както първата вечер, изчакал братята си да се върнат и както първата вечер научил от тях за чудното посещение на непознатия принц. По-нататък обаче разказът на братята станал колкото неясен, толкова и приповдигнат. Те смело били посрещнали някакво необикновено трудно изпитание, след което принцесата им дала доказателство за своята безспорна благосклонност, така че те имали основание да смятат, че в скоро време ще станат ако не крале, то поне зетьове на краля.

- На кралицата – казал Пепеляшко.
- Никак не си глупав, братко. Наистина на кралицата, тъй като кралят е умрял.
- На кралицата – повторил замислен Пепеляшко. – Тя сигурно е истинска дама. Дали не е била на празненството?
- Не сме я видели – казали братята – и хич не ни е грижа за нея. Казват, че била много строга.
- Строга ли?
- Че нали тя управлява кралството? – казали братята, които никак не се интересували от подобни неща.
- А значи ли това, че тя не е хубава, нито добра? – попитал Пепеляшко.
- Изведнъж станяхте много приказлив – рекли братята, – я по-бързо ни развържете панделките и ни сложете да легнем, защото сме капнали от умора.

Третата вечер минала като втората. След като братята тръгнали за двореца, Пепеляшко пак започнал да въздиша край огнището.

- Сега какво има – попитал камъкът.
- Не съм доволен – отвърнал Пепеляшко.
- Какво още ти липсва? – попитал камъкът.
- И аз не зная – рекъл Пепеляшко.
- Помисли си!
- Ако наистина сте фея – рекъл изведнъж Пепеляшко, – нека отида за последен път в двореца!
- Да бъде, както желаш – рекъл камъкът, – но не забравяй, че в полунощ трябва да си тръгнеш; аз съм само един обикновен камък и магията ми не може да трае по-дълго.

Пепеляшко обещал и тръгнал. Но на сърцето му не било така леко, както предишните пъти. Той бавно карал по алеята и паркирал колата далеч от каляските, под тъмната сянка на висок дъб. После, като заобиколил празненството, влязъл в двореца през една малка, скрита врата, която не била заключена. Дворецът бил огромен и коридорите пусти, защото лакеите били заети със задълженията си по празненството. Тук не се чувал нито звук от танците – толкова високи и дебели били стените. Навсякъде царял полумрак. Само тук-там блещукали факли. Пепеляшко се спънал и сърцето му щяло да се пръсне; мрачни портрети го гледали изпод сводовете. Но той все вървял и вървял. Изведнъж до него достигнали звуци от виола – това било старинна мелодия, нежна като цвете, проникновена като астрономически изчисления, която той веднага познал, тъй като я бил срещал в една от многобройните си музикални книги. Но в къщата на втория му баща нямало никакви музикални инструменти, затова за него било истинско щастие да слуша музика, още повече придружена от песен, защото този, който свирел, в същото време и пеел.

Песента го водела през многобройни коридори и стълбища. После изведнъж спряла. Пепеляшко се огледал наоколо – намирал се в сърцето на двореца; да се върне означавало да се загуби. Той открехнал първата врата и като се намерил в огромна и висока библиотека, пълна с хиляди книги, си помислил, че сънува. Изведнъж вниманието му било привлечено от едно място сред лавиците от греди. Там книгите не били добре подредени и гърбът на кориците им бил поизтрит; многобройни угарки от свеци сочели, че тук някой често стои до късно през нощта в безмълвен разговор с книгите. Младежът разпознал сред тях любимите си книги и видял, че те са подчертани и анотирани точно така, както бил подчертал и анотирал своите.

- Сигурно сънувам! – извикал Пепеляшко силно. – Да, сънувам!

В отговор чул смях. Пепеляшко се обърнал, обхванат от ужас. Той видял дребен младеж, който седял на пода. Смеел се така силно, че нежните му рамене подскачали като вейки в буря. Пепеляшко се отпуснал на земята и също започнал да се смее – нещо, което му се било случвало толкова отдавна, че дори не можел да си спомни откога.

- Никога ли не си виждал книги? – попитал младежът, седнал срещу него, все още превивайки се от смях.

При звука на този глас Пепеляшко изтръпнал. Това бил гласът, чието пеене придружавало виолата; виолата била тук, но къде е дамата? Тогава видял, че дребният младеж с нежните рамене има женско лице, а като се вгледал по-добре, забелязал, че под непривичните мъжки дрехи се очертава женско тяло. Лицето и тялото образували жена, която той никога не бил виждал, като се изключи това, че тя слабо му напомняла някого...

Пепеляшко се изправил ужасен.

- Вие сте кралицата! – казал той.
- О, не ставай досаден – казала тя, като понечила да стане, -- да, аз съм кралицата, нали все някой трябва да бъде?

Читатели и читателки, извинете ме, че така дълго ви водех из объркания лабиринт на тази преиначена приказка, но веднъж стигнала дотук, не искам да претупвам нещата, тъй като ще трябва да се спра на всяка подробност от тази така забележителна среща. Защото, нали когато човек преодолее къпинаци и сечища и излезе на открита поляна, му се иска да се изтегне и дълго да си почива?

И така Пепеляшко в същото време понечил да се поклони на кралицата, която тъкмо ставала от не дотам кралското положение, което била заела на пода, и се била почти изправила, когато Пепеляшко започвал поклона си; главите им се сблъскали силно и за да не паднат, всеки от тях се заловил за другия за каквото можал. После – вероятно поради болката или дързостта, те взаимно взели да си разтриват челата, където вече им никнели цицини. И ако в този момент някой камердинер случайно погледнеше през ключалката, щеше да види Пепеляшко в обятията на кралицата или кралицата в обятията на Пепеляшко, отдадени на смайващи ласки.

- Много сте неопитен – каза кралицата.
- Госпожо, исках само да ви се поклоня – отвърнал Пепеляшко.
- Не се прави поклон на кралица, седнала на пода – рекла тя. – Първо трябва да бъде вдигната.
- Исках най-напред да ви се поклоня, а след това щях да ви вдигна – отвърнал той.
- Но редът не е такъв – каза кралицата.
- Тогава защо не почакайте да ви вдигна?
- А нима вие ми подадохте ръка?
- Госпожо, виждам, че ми липсват маниерите, на които сте свикнали с вашите придворни – казал обидено Пепеляшко.

Ако някой камердинер подслушваше, той несъмнено би си помислил, че е свидетел на голяма караница, и щеше да трепери за живота на нахалника.

Пепеляшко продължавал да държи кралицата в своите крепки обятия и тайно да се възхищава на плътните и богати форми, които усещал под странния мъжки костюм.

- Моите придворни ме отегчават – каза кралицата, опирайки се на ръката му, сякаш точно това била ръчната облегалка на трона и.
- Защо, госпожо? – запитал Пепеляшко, като поставил едната си ръка върху рамото на кралицата, както имал навик да се обляга на каменния ъгъл на огнището.
- Те не могат да четат – каза кралицата с огорчен вид, който придавал на лицето и детинско изражение.
- Аз умея много добре да чета – отвърнал гордо като малчуган Пепеляшко.
- В такъв случай да видим – рекла кралицата, като рязко се изплъзнала от обятията му и се втурнала към рафтовете с книги.

Те отишли до нишата, където били угарките от свещи; кралицата запалила една от тях и започнала да избира измежду книгите. Когато извадила една, още преди да я отвори, Пепеляшко сложил ръка на страничния и гръб и издекламирал: “На попрището жизнено в средата...”

Кралицата внимателно наблюдавала чужденеца и нейното лице било това на жена, която дълги и трудни години сама е носела бремето на едно кралство; след кратко мълчание тя каза:

- Вие съвсем не сте на попрището жизнено в средата, млади чужденецо.
- Годиците се мерят по сърцето, госпожо. Поставени на везните, вашите и моите ще тежат може би еднакво.
- Кралството върви към пропаст – каза тихо кралицата, -- дъщеря ми е лекомислена и не иска да се учи... Аз нямам близки, нямам приятели и не смея на никого да поверя държавните тайни.
- Госпожо, учил съм и право, и философия, и счетоводство. Позволете ми да ви помогна.

И Пепеляшко, който смятал, че отдавна е забравил как се плаче, се хвърлил в краката на кралицата, хлипайки.

- Вие сте безразсъдно самонадеян – каза тя след кратко мълчание.
- Пепеляшко вдигнал лице, обляно в сълзи, а очите му блестели като два диамантови лешника.
- Извинете, госпожо, но от години не съм имал случай така да разговарям с някого.
  - В гората ли живееш?
  - Госпожо, имах и майка, и баща, дори и втори баща. Сега са ми останали само двамина братя, но... те са много лекомислени и не искат да се учат.
- Кралицата започнала да се смее.
- Една точка за теб. Всъщност аз съм тази, която трябва да ти се извини.

Останалата част от вечерта преминала в приказки, песни, музика, както и в по-сериозни разговори за политиката и финансите на кралството. Кралицата, която не била имала такъв събеседник след смъртта на краля, своя съпруг, а всъщност, май и от времето, по което бил жив, усетила как в нея се раздвижват хиляди забранени пориви: лицето и разцъфнало по очарователен начин и Пепеляшко я наблюдавал с възхищение. Те заедно разгледали някаква книга с предсказания. Отгоре било изрисувано каубойското облекло на Пепеляшко, а на една вътрешна страница – мъжкия костюм на кралицата. По-нататък имало едно нещо като каляска и младежът познал своя “Кадилак”, паркиран под високия дъб пред двореца. Всичко това много ги забавлявало, когато изведнъж Пепеляшко усетил, че хубавите му дрехи по необясним начин започнали да се превръщат в дрипи. Минавало полунощ, а той не бил чул никакво звънене. Феята била забравила да вземе своята половинка от черната кутийка, за да напомни на Пепеляшко, че фаталният срок изтича. Като се страхувал да не остане гол пред тази жена, на чието уважение държал повече, отколкото на живота си, Пепеляшко пребледнял.

- Госпожо, извинете, трябва веднага да си тръгна.

Той избягал толкова бързо, че изтървал сред угарките от свещи двете части на своя портативен радиопредавател. Започнал да обикаля из коридорите. Кралицата наредила да го търсят навсякъде из двореца, но никой не обръщал внимание на окъсания слуга, който, уж заедно с тях, търсел нещо из коридорите.

Облян в пот, Пепеляшко пристигнал вкъщи миг преди да влязат братята му. Но те били много възбудени от голямата новина, която носели, за да забележат каквото и да било.

- Пепеляшко, знеш ли, че кралицата вече е избрала жених за дъщеря си? И затова утре всеки благородник ще трябва да се приближи до една малка черна кутийка, която ще посочи бъдещия крал измежду всички други.
- Така че от утре, ако искаш, би могъл да станеш прислужник на бъдещия крал и да живееш в двореца – добавили те, без нито за миг да се съмняват в късмета си, защото вече се вживявали в ролята на добрия принц.

На другия ден при залез слънце пратеникът на кралицата пристигнал в дома на тримата братя. Той поднесъл кутийката най-напред на този брат, който куцал.

- Поздрави кутийката и кажи някаква любезност – му рекъл пратеникът, като натиснал, както го били научили, на едно определено място, където имало бутон.
- Хубавите очи на принцесата от любов ме карат да умирам – казал братът, когото помолили първи.
- Не! – казал глас от кутийката.

Смаяни, двамата братя се отдръпнали.

- Сега е ваш ред – казал пратеникът, като се обърнал към този брат, който кашлял.

Обзет от страх, той не успял да каже нищо друго, освен да перефразира думите на брат си:

- От любов да умра, вашите хубави очи, принцесо, ме карат!
- Не! – казал пак гласът.
- Вие ли сте единствените младежи в тази къща? – попитал пратеникът.
- Ние сме единствените благородници – отвърнали двамата братя.
- Кралицата каза “всички младежи”. Кой е онзи там?
- Пепеляшко – прихнали да се смеят братята. – Можете да отидете и при него, но той надали ще може да каже някакво смислено приветствие.

Пратеникът внимателно огледал младежа, на когото се подигравали, и преценил, че има хубаво лице и че видът му не е за пренебрегване.

- Елате – му казал той спокойно – и кажете нещо, не е нужно да бъде комплимент.

Но Пепеляшко, който знаел, че кутийката ще го издаде, мълчал. Чувало се само учестеното му дишане.

- Нали виждате – казали братята, – че той не може дори да говори.
- Тихо, вие там! – рекъл пратеникът. – Кутийката още не си е казала думата.

Братята с досада прехапали устни; пратеникът строго продължавал да държи кутийката, а Пепеляшко, с лице, достойно за името му, все така продължавал да мълчи. Сякаш светът наоколо не съществувал.

- Много странно – казал пратеникът. – Нито да, нито не. Какво ли означава това? Извенете, господа, налага се да отида при господарката ми, кралицата.

Щом той излязъл, Пепеляшко се втурнал навън. Но братята му го задържали с плаحوвете си. Те се въртели около него, обещали му вярно да му служат, ако стане крал, и го заклевали да не ги отправя заради злините, които му били сторили.

В този миг вратата се отворила и влязла кралицата, придружена само от една прислужница. Тя познала Пепеляшко въпреки посивялото му лице и му казала:

- Господине, кутийката не ме излъга, ето къде сте били.

Братята, които се досетили по прислужницата, че това е кралицата, с която често се били задявали по коридорите на двореца, започнали един през друг да се покланят.

- Господине – рекла кралицата, чийто поглед бил вперен само в Пепеляшко, -- давам ви дъщеря си за жена. Вие ще съумееете да я образувате и да спасите кралството.
- Госпожо, няма да се оженя за дъщеря ви. Сърцето и е като стъклена дрънкулка, а моето е тежко като олово.
- Кралството прилича на дълбоко и обширно море. И в това море сърцето не е повече от една тапа.
- Лъжете се, госпожо, сърцето е единственото кормило, което никога няма да ви подведе.
- Господине, вие се отказвате от цяло кралство!
- Не съм казал такова нещо, госпожо!

Кралицата, чиито устни потръпвали, стояла от едната страна на огнището, а Пепеляшко, чиито очи горели, бил от другата. Помежду им камъкът-фея. Отегчена от недоразумението между тях, което, изглежда, нямало край, тя решила на бърза ръка да оправи нещата; и за да изгони злите орисии на срама, страха, ревността, гордостта (вероятно тук пропускам някои, защото те били многобройни и бродели навсякъде, упорити като рояци комари, но по-зловредни от тях, защото били невидими), феята мигом призовала ураганен вятър, който влязъл през комина, разрушил стените, изтръгнал дърветата и вилнял в полето дни и нощи. Завалил дъжд като потоп. Пепеляшко едва успял да грабне кралицата. Изгубени в гората, двамата търсели подслон под дърветата, но те пламвали, запалени от гръм; под скалите, но те се откътвали; в пещерите, но те били наводнявани от пороища; диви зверове, подгонени от легловищата си, им препречвали пътя. Те тичали, хванати за ръка, като се поддържали, щом отмалеели, сливали в едно своята сила, ловкост и предпазливост, спасявали се един друг, когато всичко ги изоставяло, дори и собствената им смелост. Но ето че вятърът постепенно утихнал, водата се оттеглила, зверовете се прибрали в бърлогите, прояснило се, тогава кралицата и Пепеляшко съзрели в далечината двореца. Бурята ги била почти оголила – и тялом, и духом, и те, освободени от своето заслепяване, влезли, сякаш с едно общо сърце, в палата; Пепеляшко – за да стане крал и обичан съпруг на кралицата, а кралицата, за да стане обичана съпруга на краля и най-сетне – принадлежаща някому кралица.

Сватбата била скромна. Дворът, усетил най-сетне, че има господар, прибрал своите панделки и увлечен от радостта на кралицата, преминал, без да мърмори, към живот без излишества.

Но принцесата все още нямала съпруг. Нито единият, нито другият брат искали да отстъпят. Попитали принцесата, а тя знаела от опит, че никой от тях няма да я задоволи, но че за беда от всички царедворци те най-добре умеят да ласкаят, а тя има нужда от ласкателства като от вода и храна. Кралят повикал тримата тъжители и отсякъл:

- Кралицата с нейната мъдрост и аз с моята, като мислехме само за вашето щастие и за мира в кралството, решихме следното: принцесата ще се омъжи за този мой брат – казал той, като посочил куция.

Шепот на разочарование преминал сред царедворците.

- Принцесо, ще се омъжите също така и за този мой брат – допълнил той, като посочил кашлящия. – Така вие, братя мои, и двамата ще бъдете принцове и завистта няма да ви терзае. Освен това ще можете да обедините и ума си, което няма да ви дойде много. А вие, принцесо, когато единият не успее да ви задоволи, ще имате подръка другия, и така неудоволтвотворението никога няма да помрачава хубавичкото ви лице.

Целият двор одобрил това мъдро, макар и малко необичайно решение.

Само камердинерът повдигнал един въпрос.

- Господарю – рекъл той, – а какво ще стане, когато ваши величества решат да се оттеглят? Нима можем да имаме двама крале?
- Много правилно – рекъл Пепеляшко, – затова ние с кралицата решихме, че след нас целият народ – и от колибите, и от дворците – да се събере на голямо дворцово футболно игрище и по своя воля да избере новия си владетел.

Това е цялата история. А феята-камък, уморена от всичко, което била свършила, се върнала на своето място в огнището да размишлява за старите приказки и да черпи сили за нови вълшебства.